

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Б.С., 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б.С., II-РИ ГР. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЛЮБОМИР ХР. ВЪРБЕВ

при участието на секретаря Таня Мл. Тодорова
като разгледа докладваното от ЛЮБОМИР ХР. ВЪРБЕВ Гражданско дело № 20231410101359 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422 от ГПК, вр. чл. 415, вр.чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, вр. чл. 6 и сл. от ЗПФУР от „ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н Триадица, ж.к. „И.В.“, ул. „Б.“ № 17, ет.1 представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника юрисконсулт А. Г., с които се иска да се установи наличието на претендираните от ищеца вземания срещу ответника Г. Д. И., ЕГН: *****, с адрес: с. П., ул. „Христо Ценов“ №36, общ. Б.С., обл. В., за сумата в общ размер на 787,49лв. (седемстотин осемдесет и седем лева и 49 стотинки), от които: сумата в размер на 666,66 лева (шестстотин шестдесет и шест лева и 66 стотинки), представляваща главница по Договор за предоставяне на кредит от разстояние №388221/30.05.2022г., ведно със законна лихва за период от датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК -16.08.2023г., до изплащане на вземането, сумата в размер на 120,83 лева (сто и двадесет лева и 83 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 29.07.2022 г. до 25.05.2023 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№1103/2023г. по описа на РС-Б.С., както и да се осъди ответника да заплати на ищцовото дружество направените разноски в хода на заповедното и исковото производства.

Ищецът ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, твърди, че е сключил с ответника договор за предоставяне на кредит от разстояние съгласно ЗПФУР. Посочил, че сключването на договора се извършвало след регистрация на клиента в сайта www.minizaem.bg, като на същия електронен адрес били публикувани и общите условия за предоставяне на кредит от разстояние. Съгласно същите, сключването на договора ставало

след регистрация на клиента в сайта и попълване па въпросник, както и маркиране на полето "Съгласен съм с общите условия", с което кандидатът безусловно приемал същите. След това кандидатът получавал и-мейл, в който се съдържа предоговорна информация за условията на договора. Ако кандидатът бъде одобрен, той получавал на личния си и-мейл Договор и общи условия за писмено потвърждаване. Потвърждаването ставало по следния начин: клиента получава чрез съобщение по телефон на предоставения от него телефонен номер четири цифрен, уникален, код. Той получавал втори и-мейл, в който се съдържа специален линк, като след отварянето му следва да въведе получения от него код. По принцип преди извършване на паричния превод клиента получавал обаждане на посочен от него телефонен номер, разговора се записва. След преминаване на описаната процедура между страните бил сключен Договор №388221/30.05.2022г., въз основа на който му предоставил сумата от 800 лв., със срок на договора от 360 дни, с 12 вноски с различен размер, при ГПР 48,30 % и годишен лихвен процент 40,15%, лихвен процент на ден – 0.11 %. Падежът на последната вноски бил 25.05.2023г., като ищецът сочи, че към датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК всички вноски били падежирали.

В срока, указан в разпоредбата на чл.131 от ГПК, ответникът Г. Д. И. не е депозирал писмен отговор във връзка с предявената искова молба, не е взел становище по молбата, не е направил своите възражения и не е ангажирал доказателства. С молба-становище, депозирано от процесуален представител адв.П. П., оспорила иска като неоснователен, като релевирала доводи за нищожност на същия.

Настоящата съдебна инстанция, като прецени събраните по делото доказателства и доводи на страните съгласно чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от правна страна следното:

Между страните не се спори, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че между „ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, и Г. Д. И. е възникнално облигационно правоотношение по силата на Договор №388221/30.05.2022г. Въз основа на цитирания договор дружеството-ищец е предоставило на ответника сумата в размер на 800 лв., със срок на договора от 360 дни, с 12 вноски с различен размер, при ГПР 48,30 % и годишен лихвен процент 40,15%, лихвен процент на ден – 0.11 %, с падеж на последната вноски - 25.05.2023г. Съгласно чл.3,ал.1 от процесния договор за обезпечаване на вземанията си във връзка с предоставения кредит, кредиторът приема, а потребителят се задължава в срок до пет дни, считано от датата на сключване на договора, да представи на кредитора обезпечение: банкова гаранция, поръчители – две физически лица, като съгласно чл.3, ал.2 при неизпълнение на посоченото задължение, кредитополучателят дължи неустойка в размер на 353,16лв., която се заплаща заедно с погасителната вноска. Общо дължимата суми при неизпълнение на задължението по чл.3,ал.1 от Договора е в размер на 1324,58лв.

Ищецът е подал пред РС-Б.С. заявление по чл. 410 ГПК, въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 1103/2023 г. по описа на РС-Б.С.. Съдът е издал заповед за изпълнение за следните суми: в размер на 666,66 лева (шестстотин шестдесет и шест лева и

66 стотинки), представляваща главница за период от 30.05.2022 г. , ведно със законна лихва за период от 16.08.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 120,83 лева (сто и двадесет лева и 83 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 29.07.2022 г. до 25.05.2023 г., сумата 285,09 лева (двеста осемдесет и пет лева и 09 стотинки), представляваща друго допълнително вземане за период от 30.05.2022 г. , както и държавна такса в размер на 25,00 лева (двадесет и пет лева) и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева (петдесет лева).

Длъжникът е подал възражение срещу заповедта в срока по чл. 414 от ГПК, поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК се предявяват настоящите установителни искове за съществуване на вземането. Исковите са предявени в срока по чл. 415 ГПК, поради което същите са процесуално допустими.

С Определение №1/02.01.2024г. съдът е прекратил производството в частта за сумата в размер на 285,09 лева (двеста осемдесет и пет лева и 09 стотинки), представляваща неустойка по чл.3 от процесния договор за кредит, поради непредявяване на иск за същата, като е обезсилил цитираната заповед по чл.410 за посочената сума.

Приета е по делото ССЧЕ. От същата се установява, че по силата на процесния договор ищецът е предоставил на ответника сумата в размер на 800,00лв., като към момента на изготвяне на експертизата/18.03.2024г./, вещото лице е констатирало, че ответникът е заплатил на дружеството-ищец сумата в размер на 252.00. В съдебно заседание експертът сочи, че към посочения в договора ГПР в размер на 48,30% не е включена неустойката по чл.3 от Договора. Твърди, че по негово изчисление реалният ГПР с включена неустойка е в размера на 362,90 %, като ако бъде сметнат с калкулатора от интернет сайта „moitepari.bg“, ГПР е в размер на 474,52%.

От гореизложената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Процесният договор представлява договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗПК, тъй като с него ищецът се е задължил да предостави на ответника заем, съгласно уговорените параметри и условия. Като такъв за него важат допълнителните изисквания за действителност, предвидени в ЗПК. Съгласно чл. 22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

В чл. 7, ал. 3 от ГПК е предвидено, че съдът следи служебно за неравноправни клаузи по договор, сключен с потребител, какъвто е процесният.

Настоящият съдебен състав намира, че предвидена в договора клауза за неустойка за неизпълнение на договорно задължение за предоставяне на обезпечение противоречи на добрите нрави. Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави на неустойка, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно - такава е неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършва в зависимост

от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /виж решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о./.

В случая страните са уговорили клауза за задължаване на заемополучателя да осигури надлежно обезпечение на кредитора в петдневен срок от сключването на договора, като при неизпълнение е предвидена неустойка във фиксиран размер от 353.16 лв., който е равен на 44% от получената главница в размер на 800,00лв. Въведените изисквания в цитираните по-горе клаузи от договора създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, че то изцяло да се възпрепятства. Не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер на 353,16 лева или поне две лица-поръчители, които да отговарят на многобройните, кумулативно поставени изисквания към тях, при положение, че кандидатства за отпускане на кредит в размер на 800 лева. Така, както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има акцесорен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемодателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума.

На следващо място, чрез посочената уговорка в чл.3 от Договора се заобикаля закона, тъй като императивната разпоредба на чл. 33, ал. 1 от ЗПК предвижда, че при забава се дължи само обезщетение в размер на законната лихва, а с процесната клауза се добавя още едно обезщетение за неизпълнението на едно акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което пряко обаче не произтичат вреди. Така се стига до кумулирана неустойка за забава, компенсаторна неустойка и иск за реално изпълнение, което е недопустимо.

Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. В процесния договор за потребителски кредит е посочен ГПР в размер на 48.30 %. В § 1, т. 1 от ДР на ЗПК „Общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита,

включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Самият кредитор в погасителния план по договора изначално включва вземането за "неустойка по чл. 3, ал. 2" при формирането на анюитетната вноска. Както вече беше споменато, задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не води до никакви вреди за кредитора, като такива биха възникнали при неизпълнение на задължението и невъзможност за удовлетворяване от имуществото на кредитополучателя. Уговорената неустойка не може да се счита и уговорена за обезпечение за изпълнение на същинските задължения по договора, доколкото задължението е именно за предоставяне на обезпечение. От друга страна, задължението е уговорено така, че длъжникът да бъде възпрепятстван във висока степен при изпълнението му, което да доведе до пораждаване на уговорената санкция. Всичко това налага извода, че уговорената неустойка не притежава присъщите обезпечителната и обезщетителната функция, а води единствено до оскъпяване на кредита, сигурно увеличаване на възнаградителната лихва и представлява скрита печалба за заемодателя, поради което е следвало да бъде включено в годишния процент на разходите. Неприбавянето на дължимата неустойка в ГПР противоречи на изискването на чл. 19, ал. 1 от ЗПК. От приетото по делото заключение по допуснатата ССЧЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, безпристрастно и обосновано, се установява, че реалният ГПР с включена неустойка е в размера на 362,90 %, като ако бъде сметнат с калкулатора от интернет сайта „moitepari.bg“, ГПР е в размер на 474,52%.

Посочването в договора за кредит на по-нисък ГПР представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68г, ал. 4 ЗЗП, във вр. чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП. Макар предвидения в договора ГПР да е в съответствие с максималния, то не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, който предвижда като част от задължителното съдържание на договора посочването на ГПР, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към ЗПК начин. Тази част от договора е от съществено значение за интересите на потребителите, тъй като целта на законовите изисквания за ГПР е да се даде възможност на потребителите да взимат своите решения при пълно знание за фактите, а за целта е необходимо те да получават адекватна информация относно условията и стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит. Поради тази причина неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо с императивна норма съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че води до недействителност на договора на основание чл. 22 от ЗПК. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика, обективизирана в

Определение № 50685 от 30.09.2022 г. по гр. д. № 578/2022 г. на III г.о. на ВКС.

Съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит и да я присъди на ищеца, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл.23 от ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл. 55 от ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е разпоредбата на чл. 23 от ЗПК в специалния ЗПК, в който смисъл е и константната съдебна практика, обективирана в Решение № 50174 от 26.10.2022 г. по гр. д. № 3855/2021 г. на IV г. о. на ВКС, Решение №60186 от 28.11.2022 г. по т. д. №1023/2020 г. на I т. о. на ВКС, Определение № 50161 от 29.03.2023 г. по т. д. № 1070/2022 г. на II т. о. на ВКС.

С решение на СЕС по дело C-170/2021 г. от 30.06.2022 г. е посочено, че член 6, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че в хипотезата, в която по силата на тази разпоредба, разглеждана в светлината на принципите на равностойност и ефективност, националният съд, който е сезиран със заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, е длъжен служебно да извърши прихващане между плащането, извършено въз основа на неравноправна клауза в договор за потребителски кредит, и останалата дължима сума по договора. От разясненията, дадени в т. 47 от Решение от 30.06.2022 г. по дело C-170/21 на Съда на ЕС се налага извод, че щом се отнася до принципа на равностойност, то е обърнато внимание, че чл. 19, ал. 6 от ЗПК предвижда служебно прихващане в случаите, когато дадена клауза е нищожна по силата на член 19, ал. 5 от ЗПК, що се отнася до плащанията, извършени по силата на клауза, надвишаваща определения в член 19, ал. 4 от ЗПК праг на годишния процент на разходите по кредита. От тълкуването на Съда на ЕС следва, че дори в едностранни производства по чл. 410 от ГПК може да се стигне до хипотеза, при която да е необходимо да се извърши служебно прихващане между плащането, извършено въз основа на неравноправна клауза в договор за потребителски кредит, и останалата дължима сума по договора.

От кредитираната ССЧЕ се установява, че по договора е извършено плащане в размер на 252,00 лв., което с оглед гореизложеното следва да се отнесе към получената чиста стойност по кредита, доколкото съдът намира, че договорът е недействителен.

С оглед факта, че отпусната по процесния договор главница се равнява на сумата в размер на 800,00лв., следва, че към настоящия момент за длъжника остава задължение в размер на 548,00лв., предвид което искът за сумата над 548,00лв до пълния претендиран размер от 787,49лв следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Претенциите за лихви са неоснователни, доколкото при недействителност на договора потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по него.

По отговорността за разноски:

Разноски са дължими и на двете страни по съразмерност.

В заповедното производство от ищеца са направени разноски в размер на 75,00 лв., вкл. и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 50 лв. По реда на чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразявайки извършената от юрисконсулта на ищеца дейност в настоящата инстанция, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. С оглед приложения списък по чл.80 от ГПК и предвид определеното юрисконсултско възнаграждение, в исковото производство се доказва направата на разноски в общ размер на 550,00 лв., или ищецът доказва направата на разноски в двете производства в общ размер на 625,00 лв. /75,00+550,00/. Предвид обезсилването на издадената заповед за изпълнение в една част и частичното отхвърлянето на предявения иск по чл. 422 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК разноските по заповедното и исковото производства следва да бъдат определени въз основа на установеното в производството по чл. 422 от ГПК вземане, с оглед което по съразмерност съобразно уважената част от претенциите на ищеца за двете производства ще се присъди сумата в общ размер на 319,32 лв.

На осн. чл. 78, ал. 3 и ал. 4 от ГПК по предявения иск се дължат разноски в полза на ответника, съобразно отхвърлената част от иска, както и в частта от исковата претенция, спрямо която производството по делото е прекратено. В представените по делото два броя договор за правна защита и съдействие/в заповедно и исковото производства/ е посочено, че ответникът се представлява безплатно от адв.П. П. от ХАК на осн. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Изрично в подобни хипотези законодателят е предвидил възможността съдът да определи размер на адвокатското възнаграждение, което с оглед цената на иска в настоящия случай следва да бъде изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1/за исковото производство/ и чл.7, ал. 7/за заповедното производство/ от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като същото възлиза в размер от по 400,00 лева за всяко от двете производства, или сумата в общ размер на 800,00лв. , която сума следва да се присъди директно в полза на пълномощника, доколкото това не представляват направени от страната разноски, а определени от съда такива на неговия адвокат по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. Съобразно отхвърлената част от иска и предвид обезсилването на издадената заповед за изпълнение в една част, в полза на пълномощника на ответника следва да бъде присъдена сумата от 391,26 лева за адвокатско възнаграждение.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че след приемането на Решение от 25.01.2024г. по дело С-438/22 г. от СЕС съдът не е обвързан от минималния размер на адвокатското възнаграждение, посочен в Наредбата, но настоящият съдебен състав счита, че този минимум следва да се приеме като индикативен, спрямо който да се преценява справедливият размер. В случая сумата в общ размер на 800,00лв. / по 400лв. за двете

производства / съответства на фактическата и правна сложност на делото, поведението на процесуалния представител на ответника, размера на иска и икономическите отношения в страната, поради което и присъждането му не се явява прекомерно.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 240, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД, че Г. Д. И., ЕГН: *****, с адрес: с. П., ул.“Христо Ценов“ №36, общ. Б.С., обл. В., със съдебен адрес: гр.Х., ул.“Македония“ №1, чрез адв. П. П. от ХАК, **ДЪЛЖИ** на „ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н Триадица, ж.к.“И.В.“, ул.“Б.“ № 17, ет.1 представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника юрисконсулт А. Г., сумата в размер на **548,00лв.** /петстотин четиридесет и осем лева/, представляваща незаплатена главница /остатък от чистата стойност/ по Договор за предоставяне на кредит от разстояние №388221/30.05.2022г., ведно със законна лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 от ГПК -16.08.2023г., до окончателно изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница над присъдената сума от 548,00лв. до пълния предявен размер 666,66 лв., както и претенцията за сумата в размер на 120,83лв., представляваща договорна лихва за период от 29.07.2022г. до 25.05.2023г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК №641/17.08.2023г. по ч.гр.д.№1103/2023г. по описа на РС-Бяла Слатиан, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ**.

ОСЪЖДА Г. Д. И., ЕГН: *****, с адрес: с. П., ул.“Христо Ценов“ №36, общ. Б.С., обл. В., със съдебен адрес: гр.Х., ул.“Македония“ №1, чрез адв. П. П. от ХАК, **ДА ЗАПЛАТИ** на „ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н Триадица, ж.к.“И.В.“, ул.“Б.“ № 17, ет.1, представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника юрисконсулт А. Г., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в размер на **319,32лв.** /триста и деветнадесет лева и 32 стотинки/ - представляваща разноси по съразмерност по исковото и по заповедното производство.

ОСЪЖДА ИЗИ ФИНАНС“ ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н Триадица, ж.к.“И.В.“, ул.“Б.“ № 17, ет.1, представлявано от управителя Б.Н., чрез пълномощника юрисконсулт А. Г., **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. П. П. от ХАК, личен адв. номер 13000053663, със съдебен адрес: гр.Х., ул.“Македония“ №1, сумата в размер на **391,26лв.** /триста деветдесет и един лева и 26 стотинки/ за адвокатско възнаграждение, определено на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС-В. в двуседмичен срок от уведомяването на страните по делото.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК препис от решението да се връчи на всяка от страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се приложи по ч.гр.д.№ 1103/2023г.

по описа на РС-Б.С..

Съдия при Районен съд – Б.С.: _____